

Kamil Miśtał

Zbieg egzekucji sądowej i administracyjnej

Zeszyty Prawnicze 13/2, 175-185

2013

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KAMIL MIŚTAŁ

Uniwersytet Łódzki

ZBIEG EGZEKUCJI SĄDOWEJ I ADMINISTRACYJNEJ

Niniejsze opracowanie stanowi omówienie niezwykle aktualnego w swej treści problemu zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej. Jest to zjawisko bardzo częste i sprawiające nie lada dylemat w jego rozstrzygnięciu. Dlatego poddając je wnikliwej analizie, należy poszukać próby odpowiedzi na pytanie, jak powinno wyglądać postępowanie organów egzekucji sądowej i organów egzekucji administracyjnej w celu sprawnego rozstrzygnięcia powstałego zbiegu i przejęcia łącznego prowadzenia egzekucji dla pełnego zaspokojenia wierzyciela w prowadzonym postępowaniu.

Egzekucja sądowa prowadzona jest na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku – Kodeks postępowania cywilnego¹. Komornik sądowy jest organem właściwym w zakresie w jakim nie przewidziano kompetencji sądu rejonowego. Jest on uprawniony do stosowania wszystkich środków egzekucyjnych określonych przepisami k.p.c. Są nimi:

- a) egzekucja z ruchomości (art. 844-879 k.p.c),
- b) egzekucja z wynagrodzenia za pracę (art. 880-888 k.p.c),
- c) egzekucja z rachunków bankowych (art. 889-893¹ k.p.c),
- d) egzekucja z innych wierzytelności (art. 895-908 k.p.c),
- e) egzekucja z innych praw majątkowych (art. 909-912 k.p.c),
- f) egzekucja z nieruchomości (art. 921-1013⁶ k.p.c)
- g) oraz egzekucja ze statków morskich (art. 1014-1022⁴ k.p.c).

¹ Dz.U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296 ze zm. – dalej jako k.p.c.

Przedmiotem egzekucji sądowej są sprawy cywilne dotyczące wykonania obowiązków na podstawie orzeczeń sądowych, a także innych aktów, z których te obowiązki wynikają (np. protokół ugody zawartej między stronami sporu, akt notarialny).

Przepisami regulującymi egzekucję administracyjną są przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji². Przedmiotem takiego postępowania jest zastosowanie przez organy administracji publicznej określonych środków przymusu w celu wykonania przez jednostkę obowiązków o charakterze publicznoprawnym (administracyjnoprawnym). Podmiotem prowadzącym postępowanie egzekucyjne jest organ administracji publicznej, który może stosować środki egzekucyjne obowiązków o charakterze pieniężnym, przewidziane w u.p.e.a. Ich katalog jest bardzo podobny do katalogu środków egzekucyjnych w egzekucji sądowej:

- a) egzekucja z wynagrodzenia za pracę (art. 72-75 u.p.e.a),
- b) egzekucja ze świadczeń zaopatrzenia emerytalnego i ubezpieczenia społecznego i renty socjalnej (art. 79 u.p.e.a),
- c) egzekucja z rachunków bankowych i wkładów oszczędnościowych (art. 80-87 u.p.e.a),
- d) egzekucja z innych wierzytelności pieniężnych (art. 89 - 92 u.p.e.a),
- e) egzekucja z praw z instrumentów finansowych zapisanych na rachunkach papierów wartościowych lub innych rachunkach oraz z wierzytelności z rachunków pieniężnych (art. 93-94d u.p.e.a),
- f) egzekucja z papierów wartościowych niezapisanych na rachunku papierów wartościowych (art. 95 u.p.e.a),
- g) egzekucja z weksla (art. 96-96f u.p.e.a),
- h) egzekucja z autorskich praw majątkowych i praw pokrewnych oraz z praw własności przemysłowej (art. 96g-96i u.p.e.a),
- i) egzekucja z udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (art. 96j-96k u.p.e.a),
- j) egzekucja z pozostałych praw majątkowych (art. 96l-96m u.p.e.a),
- k) egzekucja z ruchomości (art. 97-109 u.p.e.a)
- l) egzekucja z nieruchomości (art. 110-114i u.p.e.a).

² Dz.U. z 2012 r. poz. 1015 ze zm.. – dalej jako u.p.e.a.

Jak wskazano powyżej, katalog środków w egzekucji administracyjnej jest wyliczony w sposób kazuistyczny, w przeciwieństwie do środków wskazanych w k.p.c. Nie oznacza to jednak, że w egzekucji sądowej nie jest możliwe zastosowanie środków egzekucyjnych takich, jak np. egzekucja z udziałów w spółce z o.o. czy egzekucja z weksla, które na gruncie egzekucji sądowej są uregulowane przepisami dotyczącymi egzekucji z innych wierzytelności.

Kwestię zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej niezwykle lakonicznie reguluje u.p.e.a. Ustawodawca zdecydował się poświęcić tylko jeden przepis (art. 62 u.p.e.a.), zawierający tę instytucję procesową. Ustawa odsyła do regulacji szczegółowych, jakimi są normy przepisów k.p.c. Ten akt prawny znacznie szerzej, choć także w postaci jednego przepisu (art. 773 k.p.c.), reguluje postępowanie w przypadku wystąpienia zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej. W systemie polskiego prawa istnieje równość organu egzekucji sądowej i organu egzekucji sądowej. Zarówno przepisy k.p.c., jak i u.p.e.a. zniosły prymat egzekucji sądowej nad administracyjną, jaki wprowadzał kodeks postępowania cywilnego z 1932 roku³.

Zbiegiem egzekucji sądowej i administracyjnej jest sytuacja, w której zarówno komornik sądowy, jak i organ administracji publicznej podjął egzekucję do tej samej rzeczy lub prawa majątkowego tego samego dłużnika (podmiot w egzekucji sądowej) czy też zobowiązanego (podmiot w egzekucji administracyjnej)⁴. Zatem zbieg egzekucji sądowej i administracyjnej nie zaistnieje w momencie, w którym co prawda prowadzone są dwa odrębne postępowania co do tego samego dłużnika (zobowiązanego), jednakże są one skierowane do odrębnych przedmiotów lub praw majątkowych. Co ważne, zbieg egzekucji następuje po fakcie zajęcia określonego przedmiotu lub prawa majątkowego, a nie z chwilą wszczęcia postępowania. Nie może być bowiem tak, że określony organ egzekucyjny dowiadyuje się, że inny organ wszczął postępowanie i uznaje istnienie zbiegu egzekucji. Dlatego

³ Z. ŚWIEBODA, *Sąd jako organ egzekucyjny*, Warszawa 1980, s. 34.

⁴ Por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 12 marca 2007, sygn. II SA/Wa 4135/06, «Lex» nr 342489.

istotny jest moment dokonania zajęcia lub doręczenia zawiadomienia o zajęciu, a nie moment wszczęcia postępowania egzekucyjnego.

Art. 62 u.p.e.a. stanowi, że w przypadku zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej organ egzekucyjny wstrzymuje czynności egzekucyjne na wniosek wierzyciela, zobowiązanego lub z urzędu i przekazuje akta egzekucji administracyjnej sądowi rejonowemu zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego. Zatem inicjatywa żądania wstrzymania czynności egzekucyjnych należy do wierzyciela, dłużnika (zobowiązanego) albo do organu prowadzącego postępowanie. W praktyce w przeważającej części to właśnie organ egzekucyjny z urzędu dokonuje wstrzymania czynności. W toku prowadzonego postępowania zarówno wierzyciel, jak i dłużnik (zobowiązany) nie mają możliwości ingerencji i złożenia wniosku o wstrzymanie czynności egzekucyjnych, bo jakże często nie posiadają takiej wiedzy (podmiot zobowiązany do przekazywania zajętego prawa majątkowego nie informuje o wystąpieniu zbiegu). Wstrzymanie czynności egzekucyjnych nie oznacza zawieszenia egzekucji, które jest odmienne w skutkach, a ich regulacja dokonywana jest odmiennymi przepisami zarówno k.p.c., jak i u.p.e.a. Jest to tylko i wyłącznie stan niepodejmowania czynności egzekucyjnych przez oba organy, między którymi nastąpił zbieg egzekucji⁵. Wstrzymanie czynności egzekucyjnych dotyczy także tylko i wyłącznie egzekucji z danego składnika majątku dłużnika (zobowiązanego), co do którego zaistniał zbieg. Zatem możliwe jest dokonywanie zajęcia innych składników majątku, co do których zbieg nie wystąpił.

Akta obu egzekucji winny trafić do sądu rejonowego, w okręgu którego wszczęto egzekucję. Jest to sąd, przy którym działa komornik albo w którego okręgu znajduje się siedziba administracyjnego organu egzekucyjnego. Obowiązek przekazania akt sprawy ma charakter bezwzględny⁶. Przekazując akta sprawy, organ prowadzący postępowanie egzekucyjne może wskazać na siebie jako na organ, który w swojej

⁵ P. RĄCZKA, [w:] T. JĘDRZEJEWSKI, M. MASTERNAK, P. RĄCZKA, *Administracyjne postępowanie egzekucyjne*, Toruń 2009, s. 248.

⁶ Por. uchwała SN z 25.10.1995, III CZP 150/95, «Prokuratura i Prawo» 2-3/1996, s. 51 (dodatek).

ocenie zasługuje na przyznanie mu prawa do dalszego prowadzenia egzekucji⁷. Sąd, któremu przekazano akta, ma obowiązek w terminie 14 dni wydać postanowienie, który organ – sądowy czy administracyjny – ma dalej prowadzić obie egzekucje. Termin ten ma charakter czysto instrukcyjny. Został on wprowadzony w celu zapewnienia realizacji zasady szybkości postępowania. Początek biegu tego terminu winien być liczony od dnia przekazania akt przez jeden z organów egzekucyjnych do sądu⁸. Zgodnie z art. 773 § 1¹ k.p.c. postanowienie o rozstrzygnięciu zbiegu może wydać także referendarz sądowy. Jest to niewątpliwie przejaw konsekwentnego rozszerzania przez ustawodawcę zakresu czynności referendarza sądowego.

Łączne prowadzenie egzekucji dokonuje się na podstawie trybu właściwego dla danego organu. Sąd w swym rozstrzygnięciu winien wziąć pod uwagę stan obu postępowań, natomiast jeśli zaawansowanie obu egzekucji jest porównywalne – wysokość egzekwowanych należności i kolejność ich zaspokojenia⁹. Wyznaczając właściwy organ do dalszego prowadzenia egzekucji, sąd musi wziąć pod uwagę fakt pierwszeństwa w zaspokajaniu określonych należności. Dla przykładu, takimi należnościami mogą być odszkodowania pracownicze lub świadczenia alimentacyjne. O ile w egzekucji sądowej mają one pierwszeństwo przed innymi należnościami (art. 1025 § 1 k.p.c.), o tyle w egzekucji administracyjnej nie są one wierzytelnościami uprzywilejowanymi. Dlatego charakter wierzytelności podlegających egzekucji winien być dla sądu znaczący przy dokonaniu rozstrzygnięcia zbiegu. Konkludując, należy stwierdzić, że sąd rejonowy wskazuje organ egzekucyjny właściwy do dalszego prowadzenia egzekucji z konkretnej rzeczy lub prawa majątkowego, nie zaś z całej egzekucji w ogólności. Zatem w odniesieniu do egzekucji z innych rzeczy i praw majątkowych niż te objęte zbiegiem, właściwy do dalszego ich prowadzenia będzie organ, który dokonał ich zajęcia¹⁰.

⁷ J. JANKOWSKI, [w:] *Kodeks postępowania cywilnego*, II: *Komentarz do art. 506-1088 KPC*, red. K. PIASECKI, Warszawa 2006, s. 614.

⁸ Tamże, s. 615.

⁹ Por. uchwała SN z 25.06.1997 r., III CZP 29/97, «OSNC» 11/1997, poz. 164.

¹⁰ A. SKOCZYŁAS, [w:] B. ADAMIAK, J. BORKOWSKI, A. SKOCZYŁAS, *System Prawa Administracyjnego*, IX: *Prawo administracyjne procesowe*, Warszawa 2010, s. 331.

W postanowieniu, w którym sąd dokonuje rozstrzygnięcia zbiegu egzekucji, należy wskazać, który organ – sądowy czy administracyjny – ma przejąć łączne prowadzenie egzekucji oraz wskazać, jakie czynności dokonane w trakcie trwania poszczególnych egzekucji pozostają w mocy. Owo postanowienie wskazuje określony organ, który ma prowadzić obie egzekucje tylko i wyłącznie do danego składnika majątku. Zatem sąd, dokonując wyznaczenia organu, nakazuje mu prowadzenie nie całej egzekucji tylko egzekucji z majątku, do którego nastąpił zbieg. W literaturze można spotkać pogląd odmienny, zgodnie z którym sąd, wyznaczając organ do łącznego prowadzenia egzekucji, wskazuje, że ów organ ma prowadzić obie egzekucje w całości. Powyższe rozwiązanie pozwoli na uniknięcie powstania zbiegu egzekucji w tych samych sprawach w przyszłości¹¹. Powyższy pogląd należy ocenić krytycznie, bowiem w aktualnym brzmieniu art. 773 k.p.c. jednoznacznie ustawodawca przesądził, że wyznaczenie organu egzekucyjnego odnosi się wyłącznie do egzekucji z rzeczy lub prawa, do których nastąpił zbieg;

Postanowienie o wyznaczeniu organu do łącznego prowadzenia egzekucji sąd wydaje na posiedzeniu niejawnym, jednakże może zostać wyznaczone posiedzenie jawne lub rozprawa (por. art. 766 k.p.c.). Na postanowienie sądu służy zażalenie. Podmiotami uprawnionymi do złożenia takiego środka zaskarżenia są strony postępowania oraz administracyjny organ egzekucyjny. Przepisy art. 773 § 3 k.p.c. pomijają komornika, co spotyka się z niezrozumieniem i postawieniem znaku zapytania nad wdrożonym rozwiązaniem. Sąd zatem nie ma obowiązku doręczania mu odpisu postanowienia o rozstrzygnięciu zbiegu. Jeżeli do łącznego prowadzenia egzekucji zostaje wyznaczony organ administracji publicznej, wzywa on komornika do przekazania akt.

Po wyznaczeniu przez sąd organu do łącznego prowadzenia egzekucji należy przekazać akta sprawy temu organowi. W przypadku, kiedy komornik przejmuje prowadzenie egzekucji, nie ma konieczności zaopatrywania administracyjnego tytułu wykonawczego, sporządzo-

¹¹ R. HAUSER, Z. LEOŃSKI, [w:] R. HAUSER, A. SKOCZYŁAS, *Postępowanie egzekucyjne w administracji. Komentarz*, Warszawa 2011, s. 263.

nego przez organ administracyjny w klauzulę wykonalności, tak jak w przypadku egzekucji sądowej. Podobnie, jeśli organ administracji publicznej jest organem zobowiązanym do łącznego prowadzenia egzekucji, nie powstaje konieczność przekształcenia tytułu wykonawczego z egzekucji sądowej na administracyjny tytuł wykonawczy. Przekazując akta sprawy podmiotowi wyznaczonemu do łącznego prowadzenia egzekucji, dany organ wydaje postanowienie, w którym orzeka o kosztach prowadzonej egzekucji. Na mocy przepisów szczególnych wskazuje, czy koszty egzekucyjne należne są wierzycielowi czy organowi, który dotychczas prowadził dane postępowanie. Jednocześnie zgodnie z art. 773 § 2² k.p.c. komornik przed przekazaniem akt administracyjnemu organowi egzekucyjnemu obowiązany jest do odnotowania na tytule wykonawczym wysokości dotychczasowych kosztów egzekucyjnych oraz wysokości dotychczas zaspokojonego roszczenia na rzecz wierzyciela.

Zgodnie z art. 773 § 2 k.p.c., jeżeli egzekucje są prowadzone w celu zrealizowania zastawu rejestrowego lub skarbowego, łączne prowadzenie egzekucji przejmuje organ egzekwujący należność korzystającą z pierwszeństwa zaspokojenia. Natomiast w świetle art. 773 § 2¹ k.p.c., jeżeli egzekucja sądowa jest prowadzona na podstawie tytułu wykonawczego, wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym (art. 783 § 4 k.p.c.), łączne prowadzenie egzekucji przejmuje komornik. *Ratio legis* takiego rozwiązania było dostrzeżenie, że oryginał tytułu wykonawczego znajduje się w systemie tzw. e-Sądu¹², czyli portalu internetowego Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, pozwalającego na prowadzenie postępowań sądowych w trybie upominawczym (EPU) i wydawania orzeczeń dających podstawę do wszczęcia egzekucji. Do portalu e-Sąd mają wgląd komornicy jako organy egzekucyjne, nie zaś organy administracji publicznej. Być może w przyszłości katalog dostępu zostanie poszerzony i wtedy zmieni się dotychczasowa regulacja prawna w tym zakresie.

W praktyce wyżej wymieniona regulacja sprawia nie lada problem podmiotom, które zobowiązane są do realizacji zawiadomienia o zaję-

¹² <https://www.e-sad.gov.pl>.

ciu określonego składnika majątku dłużnika (zobowiązane). W przypadku egzekucji sądowej będą to tzw. trzeciodłużnicy, a w przypadku egzekucji administracyjnej dłużnicy zajętej wierzytelności. Bardzo często owe podmioty powołują się na wydane w przeszłości postanowienie sądu, wyznaczające administracyjny organ egzekucyjny do łącznego prowadzenia egzekucji. W tym miejscu należy z całą stanowczością podkreślić, że owo postanowienie nie ma charakteru bezwzględnie obowiązującego. Więc w sytuacji, w której w przypadku zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej na mocy postanowienia sądu do łącznego prowadzenia egzekucji został wyznaczony organ administracji publicznej, a następnie wystąpi kolejny zbieg do tego samego składnika majątku dłużnika (zobowiązane) z komornikiem prowadzącym postępowanie na podstawie elektronicznego tytułu wykonawczego, to na mocy art. 773 § 2¹ k.p.c. łączne prowadzenie egzekucji przejmuje komornik.

W celu usprawnienia i przyspieszenia postępowania egzekucyjnego zauważa się, że postanowienie sądu o rozstrzygnięciu zbiegu skutkuje również do następnych zbiegów, które mogą wystąpić w odniesieniu do określonego składnika majątku dłużnika (zobowiązane) zgodnie z art. 773 § 3 k.p.c. Na gruncie omawianej problematyki rodzi się wątpliwość, co się dzieje w przypadku, kiedy sąd, dokonując rozstrzygnięcia zbiegu, wskazuje imiennie właściwego komornika, a w przyszłości następuje kolejny zbieg do określonego składnika majątku dłużnika z innym komornikiem. Poprawnym wydaje się stwierdzenie, że w przypadku zaistnienia kolejnego zbiegu egzekucji sądowych po uprzednim rozstrzygnięciu egzekucji sądowej i administracyjnej na rzecz konkretnego komornika, dalszą łączną egzekucję prowadzi komornik właściwy wg przepisu art. 773¹ k.p.c., traktującego o zbiegu egzekucji sądowych. Taki wniosek wynika z końcowej treści art. 773 § 1 k.p.c., zgodnie z którym organ wyznaczony przez sąd ma prowadzić egzekucję „w trybie właściwym dla danego organu”. Dokonana wykładnia wskazanego przepisu pozwala na konstatację, że postanowienie sądu o rozstrzygnięciu zbiegu rozciąga się tylko i wyłącznie na organy, pomiędzy którymi powstał zbieg egzekucji sądowej i administracyjnej. Powstanie zbiegu egzekucji sądowych w późniejszym

czasie nie może być rozstrzygnięte mocą wskazanego postanowienia. W takiej sytuacji winien być zastosowany przepis art. 773¹ k.p.c., który stanowi, że w wypadku zbiegu egzekucji do tych samych rzeczy, wierzytelności lub praw, dalszą egzekucję prowadzi komornik właściwy według przepisów k.p.c. Jeżeli żaden z komorników nie jest właściwy według przepisów ogólnych lub właściwych jest kilku komorników, komornik, który później wszczął egzekucję, niezwłocznie przekazuje sprawę komornikowi, który pierwszy wszczął egzekucję.

Złą praktyką administracyjnych organów egzekucyjnych jest zwalnianie spod egzekucji określonego składnika majątku zobowiązanego w celu zakończenia zaistniałego zbiegu. Takie zwolnienie, dokonywane na podstawie art. 13 u.p.e.a., może być dokonywane tylko i wyłącznie na wniosek zobowiązanego i ze względu na ważny jego interes, po uzyskaniu zgody wierzyciela. Oczywiście ta praktyka uzasadniana jest chęcią zysku płynącego z kosztów egzekucyjnych, jednakże należy wskazać, że jest ona niepoprawna.

Omawiając instytucję zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej, należy podnieść także problem przewlekłości postępowania podczas przekazywania akt organowi wyznaczonemu przez sąd do łącznego prowadzenia egzekucji. Żaden akt prawny nie reguluje bowiem kwestii terminu, jakim związany jest organ do przekazania akt sprawy. W świetle zasady szybkości postępowania należałoby wskazać termin niezwłoczny. W przeciwnym wypadku strony postępowania egzekucyjnego mogą dochodzić swoich praw w drodze skargi na przewlekłość postępowania. Taką możliwość dają przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki¹³. Taka skarga przysługuje wierzycielowi, któremu zależy na jak najszybszym odzyskaniu wierzytelności, a także dłużnikowi, któremu wraz z upływem czasu wzrastają odsetki od niezapłaconej należności.

Dla ukazania klarowności omawianego zagadnienia warto przyjrzeć się danym statystycznym, które są obrazem rzeczywistym. Otóż na przykładzie Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi widać

¹³ Dz. U. z 2004 r. Nr 179, poz. 1893.

wyraźnie, że zjawisko występowania zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej staje się coraz częstsze. Dla porównania, w 2011 roku wpłynęło 1736 spraw zbiegowych, a w 2012 roku - 2096. Na 2302 załatwionych przez sąd spraw zbiegowych – 702 uwzględniono (dokonano rozstrzygnięcia zbiegu), a 1600 załatwiono w inny sposób¹⁴. Chodzi tutaj o połączenie egzekucji, stwierdzenie, że zbieg nie zachodzi albo wydanie zarządzenia o zwrocie akt z powodu braku konieczności rozstrzygnięcia zbiegu przez sąd. Ostatnia sytuacja ma miejsce, gdy komornik prowadzi egzekucję na podstawie elektronicznego tytułu wykonawczego, a organ egzekucyjny przesyła do sądu akta celem rozstrzygnięcia zbiegu. Zgodnie z art. 773 § 2¹ k.p.c. rozstrzygnięcie dokonuje się z mocy prawa i łączne prowadzenie egzekucji przejmuje komornik.

Reasumując powyższe wywody, należy stwierdzić, że aktualne przepisy w sposób kompleksowy i precyzyjny regulują procesową instytucję zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej. Stosowanie ich właściwej wykładni pozwala na sprawne rozstrzygnięcie powstałego zbiegu. Pobożnym życzeniem pozostaje jedynie fakt właściwego przestrzegania przepisów przez organy prowadzące postępowanie. Aby tak było, te przepisy trzeba poznać i właściwie rozumieć. Dlatego postulatem będzie odpowiednie kształcenie kadr i pracowników zajmujących się omawianą materią.

THE CONCURRENCE OF THE EXECUTION OF COURT ORDERS FOR THE SEIZURE OF PROPERTY ISSUED BY THE POLISH CIVIL AND ADMINISTRATIVE COURTS

Summary

This study begins with a discussion of the concept of the execution of Polish civil court orders for the seizure of property with an indication of the relevant provisions. A description is given of the assets subject

¹⁴ Powyższe dane pochodzą ze Sprawozdania działalności Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi za 2012 rok.

to seizure. The analogous administrative proceedings are presented in a similar way. The author goes on to analyse the provisions in the event of a concurrence of a civil court order with an administrative court order. He considers the implementation of the two orders by a single authority, and discusses the procedural law applicable in the event of concurrence. He continues with a description of the further procedure once the implementing authority has been designated. He also observes that executive proceedings generally take too long. The author uses empirical data from court cases to illustrate his points.